

à la bárdos

XX.
ÉVFOLYAM 2008,
HÚSVÉT
A TATABÁNYAI BÁRDOS
LÁSZLÓ GIMNÁZIUM
ÉLMÉNYMAGAZINJA.
MEGJELENIK
ÉVENTE
ÖTSZÖR

Továbbtanulási esélyek 2008-ban Magyarországon

Jövőbe pillantók

Mikor 2000-ben elkezdünk a Bárdosba járni, rettenetesen távolinak tűnt a 2008, mikor mi is végzősök, majdnem-felnöttek leszünk, és pályát kell választanunk, majd érettségiznünk. Aztán szilveszterkor már a pezsgő sem volt olyan édes, mint korábban, mert rá kellett döbbenünk arra, hogy ha eddig nem is vettük komolyan a dolgot, míg kampányoltunk vagy készültünk a szalagavatóra, és csak a strigulákat húzogattuk a füzet hátuljába, hogy a tanárnő még hányszor tesz leplezett vagy konkrét utalást az érettségire negyvenöt perc alatt, idén valóban befejeződnek középiskolai tanulmányaink.

És ekkor elkezdődött a nyuzakodás. Az a dilemma, amelyet a faktválasztás jelentett két évvel ezelőtt, semmi nem volt ahhoz képest, hogy hova adjuk be a felvételi lapunkat. Mert ez már komoly hatással lesz a jövőnkre. Ez egy olyan frázis, amit már évek óta hallgatunk, csak soha nem vettük komolyan, hiszen az élet apró-cseprő gondjai, hogy holnap felelés lesz biológiából, hogy szeret-e a kedves vagy sem, vagy hogy hova menjünk bulizni pénteken, mindig feledtették a felelősséget velünk, könnyedén azzal takaróztunk, hogy van még időnk. De a szalagavató után a szilveszter óta többé-kevésbé elnyomott torokszorító érzésről már nem lehetett tudomást nem venni. Életünkben először komoly döntést kellett hoznunk.

Azt hiszem, azoknak volt a legkönnyebb dolguk,

akiknek megmondták a szülei, mit válasszanak. Voltak olyanok, akiknek konkrétan kijelölték, hova adják be a lapjukat, mert amíg a szülők finanszírozzák a tanulmányokat, addig a „gyerek” – akár elmúlt tizenhét éves, akár nem – nekik tartozik engedelmességgel. És most morfondírozhatunk azon, hogy helyes-e ez a szülői magatartás vagy sem, de valaki csak kimondta: a továbbtanulás iszonyú anyagi terheket ró egy családra, így a szülő joggal várhatja, hogy a „befektetése megtérüljön.”

Ha a legelemibbel kezdjük, az a lakhatás kérdése. Ismerek olyan egyetemistát, akinek a szülei hatvan plusz rezsit fizetnek havonta. Szerencsések, mert megtehetik. De nem áll mindenkinek módjában, hogy egyedül élhessen. Sokan jó bulinak tartják, hogy összeköltöznek, barátok, barátnők, párok mind-mind azt hiszik, úgy képzelik, ezentúl felnőtt életet élhetnek (a szülők pénzén, persze). Aztán a hosszú barátságoknak és szerelmeknek expresszsebességgel vége szakad. Vannak, akiknek ez sem áll módjukban, ők koleszba költözhetnek. Hát, az sem egy leányálom. Még ha fel is van újítva az épület, nem nagy élvezet az otthoni kényelemből átszokni arra, hogy a folyosó végére kell menni vécére és hallgatni egy vadidegen horkolását, pakolni a kupiját, mikor már a saját testvérünket sem bírjuk elviselni három éve. Ráadásul nem is biztos, hogy kapunk helyet, hiszen lehet, hogy édesanyánk egyedül nevel minket, de az egy főre jutó átlagjövedelmünk akkor is meghaladja azokét a vállalkozócsmetekét, akik

száznegyven négyzetméteres, kéteemeletes házban laknak, két ötmillió autóval rohángásznak, de a szülők minimálbére van bejelentve. Marad tehát a bejárás, már ha Pestre vagy Győrbe vesznek fel minket, remélve, hogy a MÁV-dolgozók csak évente egy-két napot sztrájkolnak...

A lakhatáson kívül pénzbe kerül még az utazás, az étkezés, és legfőképpen a könyvek meg a vizs-

A felkészülésnek annyiféle formáját láthatuk az elmúlt években. Volt, aki az iskolában, könyvtárban, folyosón vagy éppen lyukas órán tanult. Volt, aki maszek tanfolyamra járt messze földre magas költségeért. Volt, aki saját jegyzeteit bújtta; volt, aki a már sikerrel járt ismerőstől kölcsön kapottban bízott vakon.

De az idei év ebben is annyira más. Mintha végzőseink a továbbtanulók egyre alacsonyabb számában biznának? Vagy megrendült a bizalom a diploma értéke iránt? Mindenesetre a két végzős osztálynál – nyolcosztályos képzésben – sohasem látott mértékben romlik a tanulmányi eredmény, és nő a hiányzások száma. Mindenki tudja, hogy mondvaszínált ürüggyel lehet igazolást szerezni, és a szaktanároknak, ill. osztályfőnököknek sincs semmiféle valóban hatékony fegyelmezési lehetőségük a szellemi és morális agónia megakadályozására.

gadíjak. A felsőoktatás eddig sem volt ingyenes, csak látszólag, de ezután végképp nem lesz az. A népszavazással ugyan hamvába holt a tandíj, de valószínű, hogy valamilyen formában úgyszólván meg kell majd téríteni az ezzel járó veszteségeket.

És ha el is végezzük az egyetemet, állandóan kísért a diplomás munkanélküli rémképe. Mert

„A nyergét már megvettem,
épp csak hogy nem futotta lóra”

Nagy hírek a kisvilágból

Vihar a köbön

Az utolsó nyolcosztályos felvételi vizsgát elementáris orkán tette izgalmasabbá 2008. március 1-jén iskolánkban. A pusztító szélvihar fákat és közlekedési táblákat csavart ki, számtalan épület tetőszerkezetét rongálta meg. A kisgimnazisták felvételi vizsgái a tetőtéri tantermek-

A Bárdos melletti új lakóépület szenvedte el a legnagyobb károkat

NAGY TAMÁS FELVÉTELE

ben zajlottak, így érthető riadalmat váltott ki az égi áldás. Dobrova Zita tanárnő vizsgáztatás közben az „egri nők” bátorságával csillapította le a kedélyeket, és vonta el a gyerekek figyelmét a riadalomtól.

Fotóriportok az aulában

Kósik Mónika könyvtáros kedves figyelmessége, hogy az idei – azaz a jubileumi huszadik – tanévben már sokadik alkalommal fotóriportot állít ki az aulában az iskolai programokon készült fényképekből. Az adventi műsor, a szalagavató, a farsangi bál, a március tizenötödikei ünnepély eseményei egyaránt szerepelnek ezeken a képeken dokumentálva az iskola eseményeit. Reméljük, hogy a nagyszerű ötlet hagyománnyá válik.

Emléknapok zűrzavara

Február 25-én tartottuk meg a kommunizmus áldozatainak emléknapját. Úgy, ahogy ezt a 2000/2001-es tanév óta az országgyűlési határozat szerint a középfokú oktatási intézményekben tenni kell. Ezen a napon azokra emlékezünk, akiket a második világháború utáni diktatórikus rendszer üldözött, bántalmazott, elpusztított, a dátum mégis egy emberhez, Kovács Béla nevéhez fűződik. A Független Kisgazdapárt főtítkárát 1947. február 25-én Budapesten a nyílt utcáról hurcolták orosz katonák a Szovjetunióba, ahol ítélet nélkül nyolc évet töltött fogságban. Az ENSZ 2005. novemberben lét-

rehozta a nemzetközi holokauszt emléknapot, amelyet január 27-én tartanak az auschwitzi tábor felszabadításának évfordulóján. Több ország is volt, amelyik nem ehhez az időponthoz csatlakozott, hanem korábban saját emléknapot jelölt ki, melyhez valamilyen nemzeti esemény kapcsolódik. Így Magyarországon április 16-ára esett a választás, amely az itt élő zsidók gettóba zárásának kezdete. A cigányok külön-

holokauszt emléknapot is tartanak augusztus 2-án. A fentebbi dátu-

KÉPFORRÁS: INTERNET

Ma már számos magyarországi településen – így Budapesten is – szobor őrzi a kommunizmus áldozatainak emlékét...

mok nyilvánvalóan nem egy napra esnek – ezért nem is szerencsés a kommunizmus és a népiirtások áldozataira egyszerre emlékezni. Városunk bizonyos iskoláiban február 25-én egyszerűen elfeledtek a megemlékezésről. Máshol készültek műsorral, ahogy kell – a holokauszt emléknapra...

MONOSTORI ANDREA

Ismét kakaókoncertek!

A hosszúra nyúló télre való tekintettel a Géniusz Alapítvány finom, meleg kakaóval és a muzsika hangjaival kívánja közelebb hozni egymáshoz a

fáradt, elnyűtt lelkeket: a közeljövőben két koncerttel jeleskedik a Bárdosban az Évszakok kamarazenekar. Március 28-án és április 11-én 18.30 órai kezdettel ismételtten fellépnek, a különbség csupán annyi, hogy a második hangversenyen a Lloyd's együttessel közösen szerepelnek. Várunk mindenkit sok szeretettel!

A kockák néha gördülnek

Nagy sikert aratott a Petrol klubban a Tumbling Dice Rolling Stones emlékenekar fellépése – iskolánk számos tanulójának közreműködésével – február 29-én, a Petrol klubban. Külön érdekesség volt a Fék zenekar vendégszereplése, amelyben olyan középkorúak szerepeltek, akik a Bárdos László Gimnázium első éveiben hasonló zenei stílust képviseltek. Szirmai Bencéké sikeréről részletesen beszámolunk lapunk hamarosan megjelenő következő, tavaszi számában.

FOTÓK: SZOKÁCS BENCE

Tudományos tanácskozás Izgalmas, érdekes kezdeményezésről számolt be lapunknak Sándor János igazgató úr: a Tudományos Diákkörök Országos Konferenciájának (TUDOK) vezetője, Csermely Péter, a Mindentudás Egyeteméről ismert biokémikus megkereste iskolánkat és a tatabányai Rotary Klubot, hogy a vállalkjunk együttműködést a 2008. évi regionális konferencia lebonyolításában. A nagy érdeklődésre számot tartó rendezvény – bár időben valószínűleg egy tanévbe kerül a jubileumi, tizedik diákbioológus konferenciával – hozzájárulhat iskolánk elismertségének növekedéséhez.

Szombati munkanap, korai ballagás

Május 1-je csütörtökre esik, ezért a tavaszi munkanap-áthelyezés a ballagási ünnepély időpontját is jelentősen befolyásolja. Idén április 29-én lesz a 12.-esek osztályozó konferenciája, 30-án délelőtt a „bolond”- és délután a hivatalos ballagásuk. Ezt négy napos szünet követi az írásbeli érettségi megkezdése előtt.

Helikon

Iskolánk tanulói idén is indulnak az Újkori Középiszólás Helikoni Ünnepségeken. Az áprilisban 50. alkalommal megrendezett művészeti fesztiválra számos kategóriában neveztek a bárdososok.

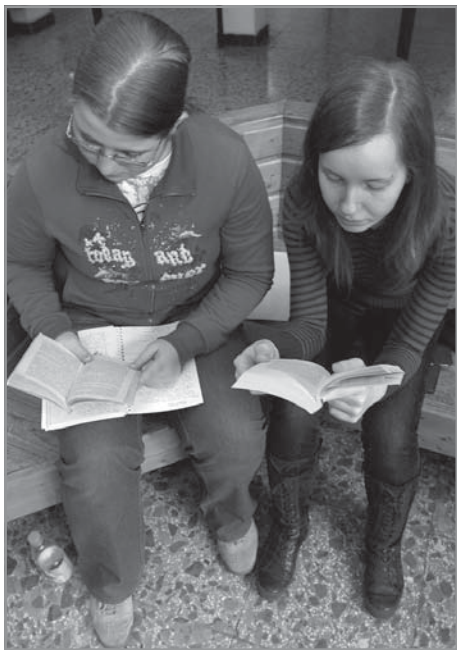

Az irodalmi színpad Dobrova Zita tanárnő rendezésében a Parasztbibi-líából fog részleteket bemutatni. A jeleneteket összekötő motívuma az édenkerti tiltott fa lesz, melyből az idők során számos tárgy készül: Noé bárkája, Krisztus bölcsője, a keresztfa. Az előadásban a még újoncnak számító 9. césektől kezdve a végzősökig a gimnázium minden évfolyama részt vesz. Kis Gábrriel, Laskay Péter és Szirmai Bence a karácsonyi műsorokon és a városi Ki mit tud?-okon nagy sikert arató zenekara is fellép majd Keszthelyen, Eric Clapton Tears in heaven című számát játsszák majd el. A PadTV is készül a megmértetésre (erről az Á La Bárdos külön számol be). Kis Gábrriel az irodalmi színpados, filmes és zenei műfajokban való részvétele mellett Ratkó József Az ének megmarad című versét szavalja majd középiszólás éveinek utolsó művészeti megmértetéseként. A versenyzőknek eredményes felkészülést és sok sikert kívánunk!

Á LA BÁRDOS ☛ A Bárdos László Gimnázium élménymagazinja. Megjelenik ötször egy tanévben. XX. évf., 2008. húsvéti szám. Lapszerkesztők: Kis Gábrriel, Monostori Andrea, Szücs Ágnes. Munkatársak: Csonka Nikolett, Kincses Brigitta, Mihóczy Mercédesz és Weiszengruber Dóra. Felelős szerkesztő: Nagy Tamás. Olvasószerkesztő: Dobrova Zita és Sipos Etelka. Felelős kiadó: Sándor János igazgató. A lap címe: Bárdos László Gimnázium. 2800 Tatabánya, Gál István-ltp. 701. Telefon: 34/311-749 E-mail: alabardos@blg.sulinet.hu, nohab008@gmail.com Ismételtlen felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy a korrekciós tájékoztatás érdekében a cikkeknek akkor is megjelenést biztosítunk, ha tartalmukkal a szerkesztőség nem ért egyet.

fennáll annak a veszélye, hogy csak a falra akaszthatjuk ki kinnal-keservvel megszerzett diplománkat, hiszen a cégek megnézik, melyik intézményben szereztük azt. Megtehetik, ugyanis túlkínálat van a munkaerőpiacon, és egy kevésbé felkapott egyetemen végzetek eleve rosszabb eséllyel indulnak. Ráadásul mire mi végzünk, még nagyobb lesz a túlkínálat, hiszen nem megy nyugdíjba a magas korhatár és anyagi megfontolások miatt annyi dolgozó, hogy az egyetemről kikerülőknak helyet biztosítsanak.

NAGY TAMÁS FELVÉTELE

Ezzel pedig eljutottunk oda, hogy akkor mi értelme van a szüleiknek egy vagyont kifizetnie, mi értelme van 3-5 évet végiggürcölnünk, ha csak a diplomás munkanélküliek egyre népeesebb taborát fogjuk szaporítani? Ne is tanuljunk tovább? Hiszen egy jó műkormös vagy CNC-hegesztő úgyis többet keres, mint egy középiskolai tanár.

Vagy menjünk ki néhány évre külföldre, mert ott majd biztos megcsináljuk a szerencsénket? Persze, lehet hallani olyanokról, akik néhány évet lehúztak egy luxushajón, vakarták a koszt és kibírták a beképzelt vendégek rigolyáit, és összespórolták annyit, hogy itthon vállalkozást indítsanak. Vagy gazdag családoknál sikeres au-pairek lettek New Yorkban, és itthon sorra veszik a lakásokat, hiszen a lakhatásuk-étkeztetésük biztosítva van, keresményük nagy részét félretehetik. De olyanokról is szállingóznak hírek, akik itthon jómódú családban éltek, nyaranta csak bulizgattak, olyan laza csávók voltak, hogy az egyetemről kivágták őket, kimentek Londonba, most a McDonald's-ban sütik a hamburgerhúst vagy egy olasz kisvendéglőben mosogatnak, épp annyit keresnek, hogy kifizessék az albérletet, és arra sem futja, hogy hazajöjjenek karácsonyra.

Nem lehet itt sem levonni a végső következtetést arra vonatkozóan, hogy mit is kellene tennünk. Csak remélhetjük, hogy nekünk majd sikerül, hogy mi – másokkal ellentétben – boldog, sikeres felnőttek leszünk, és ezért mindent meg is teszünk. Képtelenség ennél biztosabban mondani. Marad a kétség.

SZÜCS ÁGNES

Felhők alatt

Drámai dokumentumfilm a Helikonra

Idén is akadt néhány diák, akik megküzdve a kihívással egy filmet készítenek az idei Helikoni Ünnepekre. A körülbelül félórás mű hamarosan elnyeri végleges formáját, bár műfaját tekintve még eltérő az alkotók véleménye. Csík Annamáriával, Havasi Gergővel és Pleier Erikkel beszélgettünk Monostori Andrea

☛ Mi a film alaptörténete?

p. e.: – Két angyal leszáll a földre, mert kíváncsiak arra, hogy milyen a földi világ. Megtapasztalják az életnek a jó és rossz oldalát, amihez az emberek már hozzászoktak, de nekik mindez új – egy nagy tanulság arról a világról, amiben élünk.

h. g.: – Megjelennek benne a társadalmi problémák is, mint munkanélküliség, hogy nehezen találunk lakást, hitelt kell felvenniük.

☛ Milyen kategóriába sorolnátok a filmet?

cs. a.: – Művészfilm.

p. e.: – Talán kicsit a dráma felé hajlik... és dokumentumfilmese jellege is van az ábrázolás miatt.

h. g.: – Dokumentumfilm az életről? Végül is igen.

p. e.: – Drámai elemekkel.

☛ Az ötlet kitől ered, hogyan született meg?

p. e.: – Mentem egyszer hazafele tavaly, és már gondolkodtam a film témáján, tanulságokon; mit lehet újat bemutatni, nem a szokásos züllést. És az jutott eszembe, mi lenne, ha azok tapasztalnák meg a problémákat, akik tiszta lappal indulnak.

☛ A fontosabb szerepeket kik játsszák?

p. e.: – A leány angyal Dubravszky Blanka, a fiú angyal Aradi Balázs, és a barát Kis Gábor.

☛ Hány szereplő, és milyen korúakat láthatunk a filmben?

p. e.: – Körülbelül húsz szereplő van, hetedikétől tizenkettőig. Mindenki idejár a Bárdosba egy lány kivételével.

☛ A háttér munkát kik végzik?

h. g.: – Én voltam a kameraman és a vágó, Erik a producer. Külön technikai személyeink nincsenek, értem ezalatt a hangmérnököt és világítástechnikusokat – arra nem telik. Annamari felel a logisztikai dolgokért; van egy tanácsadónk, Tót András, a továbbiakban ő lesz a producer.

☛ Mennyi pénz költöttetek a filmre, kaptok-e támogatást iskolai részről?

h. g.: – Anyagi támogatást? Konkrétan pénzt?

☛ Igen.

h. g.: – Nem, nem kaptunk. Morálisat sem egyébként.

cs. a.: – Elviekben kapni fogunk DVD-re, kazettára, de az csak a nyersanyag ára.

p. e.: – Amit mi vettünk, az körülbelül 2000 forintba került, szóval nincsenek nagy költségek.

☛ Mikor kezdtétek a forgatás? Mennyi időt áldoztatok rá?

cs. a.: – Úgy egy hónappal ezelőtt. Most végezzük a simításokat.

h. g.: – Összesen 80-100 órát dolgoztunk.

☛ Milyen eszközök álltak rendelkezésre?

h. g.: – Az iskola biztosított számítógépet, egy mikrofont, egy állványt. A kamera, a fényképezőgép saját.

☛ Az eddigi teljesítményeketek ti magatok hogyan értékeltétek?

cs. a.: – Nem azt mondom, hogy elégedett vagyok, vagy hogy ezt vártam, de a körülményekhez képest jó.

p. e.: – Én elégedett vagyok, mert nagyon sok munka van benne, rengeteget fagyoskodtunk a hidegben, forgattunk szünetben is, hétfőig is. Szerintem ez a film azért nagy teljesítmény.

h. g.: – Mivel a szabadidőnk 70-80 %-át rááldoztuk, többet már nem tudtunk volna tenni érte. Úgy gondolom, megtettünk mindent, hogy ez a film létrejöjjön és maximálisan igényes legyen. Szóval tizből tizenegy.

p. e.: – Hadd jegyezzem meg, hogy nagyon jó színészeink vannak. Ők nagyon feltornázzák a film színvonalát.

☛ Milyen tapasztalatokkal rendelkeztek filmezés terén?

h. g.: – Nekem volt vágó és operatőri tapasztalatom, de az eddigiek ehhez képest teljesen amatőr filmek voltak.

cs. a.: – Tavaly küldtünk egy filmet a József Attila-pályázatra, ott ezüst minősítést kaptunk, de ez sokkal nagyobb falat volt.

☛ Köszönöm a beszélgetést! Sok sikert kívánunk a versenynek!

FORRÁS: INTERNET

Nyílt napi tapasztalatok: érdemes-e vagy semmi értelme?

Túl a legális lógáson

Minden tanéven minden végzős diák kap két „szabadnapot” arra, hogy az általa érdekesnek talált felsőoktatási intézménybe látogasson, és részt vegyen annak nyílt napi előadásain. Van, aki becsületesen él ezzel a lehetőséggel, azonban akadnak olyanok is, akiknek ez csupán egy jó alkalom a lógásra, amit ki kell használni. Korábban én is az első csoportba tartoztam, amikor eldöntöttem, hogy ellátogatok az ország egyik legnevesebb egyetemének nyílt napjára.

Az előadás reggel tíz órakor kezdődött, így jó korán elindultam otthonról, hogy időben oda is érjek. Mivel azonban nem ismerem túl jól az adott várost, a korai kelés ellenére is sikerült késnem húsz percet a kezdésről. Azaz az általam gondolt tízórai kezdésről, ugyanis megérkezésemkor az előadás – mint később kiderült – csak néhány perce kezdődött. De nem szaladok ennyire előre... Amikor beléptem e gigantikus épület előcsarno-

A nyílt napokat a felsőoktatási intézmények egyes karainak oktatási dékánhelyettese által irányított szakmai stáb szervezi. Ebben az előadók mellett a Hallgatói Önkormányzat által delegált fiatalok is részt vállalnak. Ők vagy maguk is az önkormányzat tisztviselői, vagy ösztöndíjasok, demonstrátorok. A nyílt nap tipikusan a felsőoktatás ördögi körének egyik jellemző darabja: ahogy csökken a jelentkező hallgatók létszáma, úgy kell az egyes intézményeknek mindinkább eladniuk magukat, ám az erre fordítható összeg – a hallgatói normatíva csökkenésével – évről évre egyre kevesebb.

kába, mosolygós fiatal egyetemisták fogadtak, akik rögtön eligazítottak, és elláttak mindenféle hasznos tájékoztatóval. Eközben más diákok az aula közepén egy mikrofonba kántálták instrukcióikat a bolyongó érdeklődőknek. Nyomban jobb kedvem lett, hiszen azonnal megtudtam, hogy pontosan hányadik emeletre és hova kell mennem. Örömöm azonban csak rövid ideig tarthatott, ugyanis késésemnek köszönhetően nemhogy ülő-, de még állóhelyet sem találtam a teremben, így kívülről tudtam csak figyelni a dékáni megnyitóra, ahogyan még sokan mások. Az általam várt hatás elmaradt. E bő 45 perc alatt nem lettem túl sok információval gazdagabb, de lelkes jelentkező lévén izgatottan vártam a következő előadást, mely – apró tájékoztatóm szerint – az általam választott szak jellemzőit, érdekességeit tartalmazta volna. A két előadás közti szünetben akadt néhány felelőtlen ember, aki elhagyta a helyét, így be tudtunk araszolni, és a terem szélén ráakadtunk néhány állóhelyre. Pár perccel később azonban a tér megint zsúfolásig telt, sőt, ha lehet, még több ember nyomorgott benn, mint korábban. Amikor már kezdtem kétségbe esni a tömeg miatt, ugyanazok a mosolygós fiatal egyetemisták bejelentették, hogy próbálnak tenni valamit a kényelmesebb elhelyezkedés érdekében. Ezt húsz percig próbálták, majd közölték, hogy az összes előadóteremben ugyanez a helyzet, ezért csak annyit tehetnek, hogy kinyitnak néhány ablakot. Ekkor a tömeg kicsit bosszant felmordulását véltem felfedezni, ami nyomban elhallgatott a megöröknyödéstől, amikor az előadó – aki nem sokkal azelőtt lépett be a terembe – valamiféle technikai problémára hivatkozott, és szíves türelmünket kérte. A még mindig mosolygós egyetemisták újabb lapokat osztogattak nekünk, amíg a többiek a háttérben megpróbálták orvosolni a dolgot. Bő negyedóra után végre elkezdődhetett a várva

várt előadás, melyet egy jó megjelenésű fiatal professzor tartott. Sok érdekes dolgot mondott, azonban idő és a terem levegőjének hiányában rövidebbre fogta mondanivalóját a tervezettnél. E negatív tapasztalatok után úgy döntöttem, nem maradok az utolsó előadáson, ami egy mintaórát foglalt magában az adott szakon. Erről osztálytársaimat kérdeztem, akiknek volt annyi akaraterejük, hogy még ezen is részt vegyenek. Mint kiderült, az óra csak egy bizonyos szakterületről szólt, ráadásul egyáltalán nem arról, ami őket valójában érdekelt volna.

Mindent összevetve, mások tapasztalataiból is kiindulva azt gondolom, hogy ezeken a nyílt napokon a legtöbb hasznos információhoz a tájékoztató füzetekből vagy pedig a szórólapokból juthatunk. Az előadásokért viszont – véleményem szerint – nem éri meg sem az idő, sem pedig a pénz (az utazási költség). Nekem személy szerint a nyílt napi élmények keserű csalódást okoztak, de egy lelkes felvételizőt sem szeretnék eltántorítani attól, hogy elzárándokoljon a számára „szent” intézménybe. Természetesen jó móka két „szabadnap” a suliból, de az igazat megvallva a második napomat már biztos én sem „legális” szándékkal venném ki.

KNITZKY NÓRA

Február 29-én elbúcsúztunk az apróktól

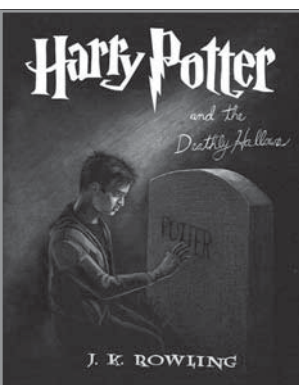
Forintos emlékeink

Az apró fémpénzeket lehet szeretni vagy nem szeretni. Sokan úgy vélik, az apró csak nehezék a pénztárcákban. Épp ezért, ha leejtenek egy egy- vagy kétforintost, még arra sem veszik a fáradságot, hogy lehajoljanak és felvegyék. Nekem ilyenkor mindig a jól ismert közmondás jut eszembe: ki a kicsit nem becsüli... Persze lehet, hogy ezzel örömet okoznak azoknak, akik megtalálják, de sokszor előfordul, hogy az apró a csatornában vagy a föld mélyén végzi. A pénz gazdája pedig bele sem gondol, hogy az a pár forint, amit eljett, sokaknak mennyit jelentene. Hosszú várakozás után végül a Magyar Nemzeti Bank úgy döntött, bevonja két legkisebb értékű érménket. Nem ezzel kezdődött: fizetőeszközünk vásárlóértékének csökkenésével előbb a tíz fillér alatti érmék, majd a tíz-, húsz- és ötvenfilléres szüntek meg. Ennek a legtöbben örülnek, hiszen pénztárcájuk ezentúl pár dekával könnyebb lesz. Az érzelgősebbeknek azonban eszükbe jutnak a boldog emlékek: amikor szüleik nekik ajándékozták a felesleges aprót, amikor perselyük végül megtelt az egy- és kétforintosokkal, és boldogan törték össze, majd megvették belőle áhitott játékukat. Még a jól ismert 999 forintos árakra is nosztalgiaival emlékeznek, belegondolva, hogy az ártáblákon ezentúl a kevésbé ötletes ezres szám áll majd. Életünket valószínűleg tényleg könnyebbé teszi az aprópénztől való megszabadulás, de most utoljára még lehetőséget kapunk, hogy jó emlékeket őrizzünk róla. Az egész országban – beleértve iskolánkat is – jótékonyági kampányok indultak, hogy hasznosan szabadulhassunk meg az aprótól segítséget nyújtva azoknak, akik igenis rászorulnak arra a pár forintra.

- MIM -

A varázslatos történet befejeződött

GEN, eljött a nap, amit mi, Harry Potter-rajongók oly régóta vártunk. Az a csodálatos, keserű nap, amikor kezünkbe foghattuk az utolsó Harry Potter-kötetet. Évek teltek már el azóta, hogy részeseivé váltunk a varázslóvilágnak, hogy részünkévé vált a mágia. És most itt van a történet vége, választ kaphatunk a nagy kérdésre: Vajon Harry legyőzi Voldemort Nagyurat, túléli a csatát? Alig vártuk, hogy a történet végére érjünk, és most, hogy ez megtörtént, egyszerre érzünk örömet és ürességet. Örömet, hogy minden (?) titokra fény derült, és ürességet, mert többé nem várhatjuk izgalommal a folytatások megjelenését.

AZ OLDAL KÉPEI: INTERNET

A hetedik rész Angliában és Amerikában már nyáron olvasható volt, hatalmas örületet keltve az egész világon. A taláros rajongók órákat vártak a könyvesboltok előtt, hogy kezükbe foghassák a legenda befejező (?) kötetét. A fogadóirodákban még Harry halálára is fogadni lehetett. Egy-

szóval az örület minden eddiginél nagyobb volt. Mi, magyar olvasók tudtuk, hogy a fordításra még fél évet várunk kell, de kétségek közt vergődve töltjük el ezt a hosszú időt? Aki nem bírt ennyit várni, azokat a legnagyobb Potter-rajongók, akik némi nyelvtudással is rendelkeznek, örömmel kíségtették. Az angol megjelenés után két héttel már olvashattuk az Interneten a kalózfordításokat. Ezek ugyan illegálisak, és nem érik el a valódi magyar fordítás minőségét, de választ kaphattunk belőlük kérdéseinkre. A türelmebbek ennek ellenére úgy döntöttek, megvárják február 9-ét, amikor a Harry Potter és a Halál ereklyéi a könyvesboltok polcaira kerül. Bevallom, én már a kalózfordítást is olvastam, mert nem vagyok az a várakozós típus. Azoknak, akik még nem olvasták, csak annyit mondhatok, hogy ez minden bizonnyal a legeseménydúsabb kötet. Tele izgalommal, új rejtélyekkel, megválaszolt kérdésekkel. Azon valószínűleg senki sem lepődik meg, ha elárulom, a történetben több szereplő is meghal könnyeket csalva a rajongók szemébe. Sokan csak azért drukoltak, hogy kedvenc szereplőjük túlélje, és Harry sorsa kevésbé érdekelte őket. Ez is azt mutatja, mennyire a szívünkhez nőtt ez a történet, mennyire köztünk élnek szereplői.

A Harry Potter-sorozat valószínűleg mindenben keltett valamiféle érzelmet. Vannak, akik rajonganak érte, akadnak, akik nem értik, mit szerethetnek az emberek ennyire benne. A pápa egyenesen sátánistának titulálta. De valamiben egyetérthetünk. Harry Potter az egész világot meghódította (az első kötetet még latinra és görög-re is lefordították), és korunk egyik legnagyobb bestsellerévé vált. Sok gyereket (és felnőttet) vett rá az olvasásra, és ez igazán nagy eredmény.

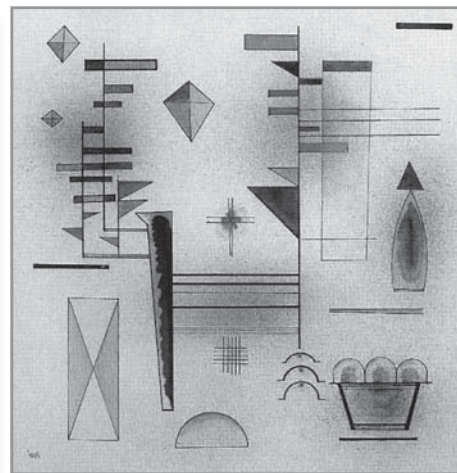
MIHÓCZY MERCÉDESZ

Picassótól Kandinszkijig

A Szépművészeti Múzeum ismét kedvez a művészet szerelmeseinek. Rembrandt és Van Gogh után újabb festők időszakai kiállításait tekinthetik meg az érdeklődők. A szervezők ezúttal a modern művészetet szeretőknak kedveznek. Október 11-től január 13-ig a Hundertwasser, október 26-tól január 27-ig pedig Picasso, Klee, Kandinszkij alkotásait tekinthetik meg az érdeklődők. Az előbbi tárlaton nemcsak a művész festményei, hanem az általa tervezett kárpitok is láthatók lesznek. Ezenkívül a különleges épületeiről készült fotók szintén meg-

tekinthetők. A tárlat ily módon Hundertwasser életéről átfogó képet nyújt. Olyannyira, hogy megismerhetjük különleges gondolkodását, filozófiáját is. A másik kiállítás különlegessége, hogy a gyűjtemény első alkalommal mutatkozik be az európai nagyközönség előtt egy vándorkiállítás keretében. Akiket esetleg mindkét program érdekel, lehetőségük van kombinált jegy vásárlására is. Reméljük, ezek a kiállítások is hasonló sikereket érnek el, mint a korábbiak.

MIHÓCZY MERCÉDESZ

Mesélnek a tárgyak

– Jéghegy pontosan előttünk! – kiáltott 1912. április 12-én a hatalmas óceánjáró, a Titanic legénységének egy tagja azon a bizonyos hideg éjjelen. Az emberek az ütközést követően még sokáig bíztak benne, hogy nem történt nagyobb baj, hiszen a világ legbiztonságosabb hajójának kikiáltott hatalmas monstrum, melynek berendezése a Ritz Hotel berendezésével vetekedett, s elnyerte az emberi kéz által valaha épített legnagyobb mozgó tárgy címét, elsüllyeszthetetlennek tűnt. Ám hamar kiderült, hogy tévedtek...

A Titanic mindössze két óra alatt került a víz fenekére, a több mint 1500 halottról nem is beszélve. Most, 2007-ben, csaknem 95 évvel a tragédia után a Titanicon levő tárgyak mesélnek nekünk a katasztrófa körülményeiről. A kutatók lelkes munkája nélkül ma nem lenne alkalmunk ellátogatni a Millenaris Parkba, s személyre venni a majdnem egy évszázad alatt az óceán mélyén nyugvó cilindert, utazótáskát, ékszereket vagy azt a harangot, melyet a tragédia éjjelén háromszor kongatott meg a legénység egy tagja. A tárgyakkal foglalkozó embereken hatalmas a felelősség, hiszen nagyon kell vigyázniuk, nehogy azok megsérüljenek az utazások során.

A kutatók igyekeznek minél több dolgot felszínre hozni, melyek a tenger mélyén rövid időn belül tönkremenének. A tragédia közel 700 túlélője közül már sajnos egy sem él. Sokan

elvesztették akkor mindenüket, ám a legnagyobb veszteséget mindenképp a családtagok halála okozta. A tragédiát követő napon az újságok arról értesítették az embereket, hogy egy hajó kimentett mindenkit. Mindenki túlélte a balesetet. A szörnyű igazság azonban hamar napvilágot látott. Azóta könyvek és filmek „ezrei” próbálják rekonstruálni az eseményeket az olvasók, nézők számára, ám azt hiszem, erre a kiállítás lehet a legjobb alkalom, ahol azt is megtapasztalhatjuk, milyen hideg volt a víz azon az éjjelen.

Azt azonban, hogy az utasoknak milyen borzalmas élményt kellett átélniük, sosem érthetjük meg igazán. A szörnyűségeket a Titanic, az álmok hajója az óceán mélyének szívében őrzi mindörökké... A most végre Magyarországon is látható kiállítást a nagy érdeklődésre való tekintettel február 5-ig meghosszabbították. Így akinek még nem volt alkalma megnézni, az még megnézheti az adott időpontig.

PLÓZA MÓNKA

Idén is volt március tizenötödike

Százhatvan évvel később

„Nyolc civil és három rendőr sérült meg, 24 embert állítottak elő – ez a mérlege a március 15-i budapesti eseményeknek.”

„Huszonnégy embert állítottak elő a rendőrök a fővárosban a március 15-ei rendezvények, illetve az esti zavargások helyszíneiről.”

„Több száz ember vonult a Fővám térről a Március 15. térre, ahol Demszky Gábor főpolgármester tart ünnepi rendezvényt; az árpádsávos és nemzetiszínű zászlót lobogtatók nyíltan közzölték, céljuk a rendezvény megzavarása. A Váci utcán keresztül vonuló tömeg többször skandalta »Gyurcsányt a Dunába!«

„A Kossuth téri zászlófelvonáson és a múzeumkerti ünnepségen még csak bekiabálások voltak, Demszky Gábor főpolgármestert már

megdobálták, este pedig a Nagykörúton összecsaptak a tüntetők és a rendőrök. Égő palackok repültek a rendőrök felé, akik könnygázzal oszlattak. Gyurcsány Ferenc miniszterelnök a nemzeti progresszióról szónokolt, Orbán Viktor Fidesz-elnök az összefogásnak örült, és a sikeresség útját esetelte.”

„Bíróság elé állítják azt a negyvenegy éves férfit, aki a Március 15. téri fővárosi ünnepséget követően elrugdosta Petőfi szobrának tövéből a főpolgármester koszorúját.”

Élmes honfitársaink idén nem használták el annyi macskakövet Pest utcáiból, mint tavaly, de azért most is érezhettük a nemzeti összefogás szellemét, ahogy végigsétáltunk a Rákóczi úton, a Blahán, vagy a Nagykörútnak azon a részét, ahol a négyes, hatos már nem közlekedhetett...

Különben is, a Kombinókat szabadságra küldték azon a napon, nehogy kár essen bennük... De miért?! – gondolná az ember... hiszen kisgyerekes családok kokárdával a baloldalukon, perccel a kezükben mennek egyik helyszínről a másikra, hogy verseket hallgassanak, tánc- vagy színi előadásokat nézzenek, magyar népdalokat dúdoljanak. Én erre számítottam volna, naivan, de mást kellett látnom.

Am ott voltak ők, a fekete ruhás gárdisták, a lufiárusok, a Molotov-mixerek, és a harci teknőcökre emlékeztető álmos rendőrök. Miután átverekedtem magam a tömegen, nézelődtem, belehallgattam mindenféle színű politikus beszédébe, a csodálatos közös kiabálásba és füttyjátékba, elment az egészről, és végigsétáltam a lezárt Erzsébet hídon. Ez volt a legélvezete-

sebb számomra március 15-éből. Két oldalon piros-fehér-zöld zászlókat csapkodott az erős szél, sokan gyönyörködtek a csillámló Dunában. A Citadellaig vezető úton sorozatosan meglepődtem... A Gellérthegyren rengeteg ember élvezte a jó időt, a napsütést. Idős emberek tollasoztak, kutyát sétáltattak, fiatal szülők kirándultak gyerekeikkel. Fürdették arcukat a napfényben, tisztas távolságból – hozzám hasonlóan – értetlenül vagy érdektelenül szemléltek a városbeli történéseket. Lefentről makettnek látszott a lenti világ, eltörpültek az indulatok.

Egy nemzeti ünnep sokaknak sokféleképpen lehet ünnep, ennek igazságáról ezen a szombaton is meggyőződhettem.

KÉPRIPORT: TÁLOS ZSÓFIA

A magyar műszaki felsőoktatás hírneve itthon ma már nem olyan, mint rég. Sokan legyintenek rá (ezzel ellentétben a mai viszonyok azt mutatják, a mérnökembert keresik a munkaadók), a történetét, a diákok életét, a tradíciót szinte alig ismerik. Pedig számos szép hagyomány származik e témakörből, erre talán a ma naposság is megtartott szakestélyek szolgálják a legjobb példát.

Az egész sztori Selmecbányán kezdődött. A Selmeci Akadémia alapításától (1735) kezdve még jó néhány évtizedig nem beszélhetünk egységes diákéletéről, az erről szóló első írásos emlékek az 1820-as évekből származnak. Ezen írásokból megtudhatjuk, hogy ekkortájt alakult a Deutsche Gesellschaft in Schemnitz nevű ifjúsági szervezet. Ez a társaság – bár a nyílt beszédű, kritikus, német egységtörekvéseket támogató flottisták alapították – a selmeci ifjúság egészét képviselte és összefogta. Két törzshelyük az Arany Bányamecshez címzett kávéház és a Schacht (magyarul: akna) nevű kocsmá volt. Összejöveleiket a városon kívüli Schachtban tartották, hetente kétszer, hajnalig tartó sörözés és nótázás közepette. A társaságot a Selmeci Akadémiához való tartozás, a barátság, a kollegialitás érzése kovácsolta eggyé. Az elsőévesek csak akkor válhattak hallgatókká,

ha az oktatást megelőzően a társaságba is beilleszkedtek. Ezt a gyakorlatot az Akadémiai oktatói is elfogadták, sőt szorgalmazták.

Valószínűsíthető, hogy az előbb említett Schacht kocsmában tartott összejövetelek (a „Schachttag”-ok), az Akadémia diákjai és oktatói közt folyó, kezdetben szakmai, később kötetlen megbeszélések tekinthetők a Szakestélyek elődjének. A Schacht épületének szemöldökgerendájába a „Tempus” szót vésték, mely azt jelentette, hogy csak az akadémisták, illetve tanáraik teheték be lábukat a Schachttagokra, melyeken (csakúgy, mint ma) minden világi cím és rang érvényét veszítette. Minden a választott Elnöknek és tisztviselőinek utasításaitól függött.

1919 tavaszán az első világháború következményeként kialakult államjogi viszony miatt a magyar nyelvű Akadémiának el kellett költöznie Selmecbányáról, hiszen az a magyarellenes Csehszlovákia része lett. 1919 első hónapjaiban érkeztek meg a diákok és az oktatók az új székhelyre, Sopronba. A diákságot ekkor már az 1879-ben létrehozott Általános Ifjúsági Kör képviselte, mely társaság az alapítását követő években fokozatosan erősödve az egész hallgatóságot irányító, jelentős tekinté-

Selmec, Selmec, sáros Selmec

lyű diákszervezetté vált. A Kör legnagyobb érdeme, hogy meghonosította Sopronban a selmeci diákhagyományokat annak ellenére, hogy az első világháború miatt kevés selmeci diák volt köztük, és a hallgatók nagy része már Sopronban kezdte meg tanulmányait. A Kör hazafias rendezvényeket szervezett: március 15-én, október 6-án, illetve Kossuth Lajos halának évfordulóján, és segítette a hallgatóságot a második világháború alatt.

Később az ellentétek azonban annyira kiéleződtek az Ifjúsági Kör és a kommunista ifjúsági szervezetek között, hogy 1948-ban a Kör kénytelen volt feloszlani magát, megszüntetve tehát azt a szervezetet, mely utóljára fogta át sikerrel a hallgatóság egészét. A kommunista vezetés idegennek bélyegezte, majd betiltotta a selmeci diákhagyományokat: 1951-ben tömegesen zárták ki a hallgatókat a hagyományok ápolása miatt. A betiltás okai elsősorban a szakestélyek, a balek-

firma viszony sajátosságai, az egyenruha viselete és a nóták többsége voltak.

Bár már az '50-es évek végén megkezdődhetett a diákhagyományok visszaállítása, a politikai helyzet csak 1969-től tette lehetővé, hogy hagyományainkat ténylegesen ápolhassuk. E folyamatban nagy előrelépés volt az 1962-63-as tanév, amikor a miskolci gépészek Szakestélyt tartottak, és emlékgyűrűt avattak, kifejezve ezzel, hogy újra a selmeci diákhagyományok eszméi szerint szeretnének élni.

A hagyományok visszaállításának másik mérföldköve az 1971-es vadászati világkiállítás volt, az erdészek ettől kezdve viselik újra egyenruhájukat, a waldent. Az idő során lassan de biztosan csiszolódtak mai formájukra a hagyományok. A szakestély a selmeci diákhagyományokat ápolók egyik legfontosabb rendezvénye. Hangulatát évszázadokon keresztül megőrizte, formáját tekintve többé-kevésbé változatlan maradt. A szakestély mindig egy adott szak, baráti kör rendezvénye, mely az érintettek összetartozását, barátságát hivatott kifejezni, erősíteni. A szakestély mindig ünnep, a barátság, a kollegialitás, az egymáshoz tartozás ünnepe. Egy szakestélyre meghívást kapni mindig nagy megtiszteltetés, éppen ezért mindenkire nézve kötelező az ünnephez méltóan viselkedni és öltözni.

Ezen szép hagyományok engem is elragadtak, és nemrég alkalmam nyílt ellátogatni Selmecbányára a Budapesti Műszaki Egyetem Közlekedésmérnöki Kar diákjaiból verbuválódott kisebb társaság tagjaként. A csodás belvárossal, hangulatos kocsimákkal büszkélkedő bányaváros szűk, macskaköves utcáit taposva kicsit visszautazhattunk az időben. A nevezetességek megtekintése után a háromnapos túra zárásaként megkoszorúztuk Kerpely Antal, a magyar nyelvű műszaki oktatás megteremtőjének sírját.

Aki teheti, látogassa meg ezt a szép kisvárost, mely gyönyörű fekvésével, hangulatosságával, történelmével kiváló kirándulóhely.

CSIZSEK ÁDÁM KÉPRIORTJA

SELMEC OLYAN,
MINT EGY
ELSÜLLYEDT
TÖRTÉNELMI KOR:
1919-BEN MEGÁLLT AZ IDŐ

Vívózseni, de orvos szeretne lenni

Iskolánk legújabb kiemelkedő sporteredményét Bőjte Szabolcs szállította, aki a 9. osztály tanulója. A korosztályos Európa-bajnokság megnyerése után eljött az idő, hogy a nagyra nőtt, szerény fiatalembert bemutassuk az À La Bárdos olvasóinak.

☛ Mióta vívász, és pontosan milyen eredményeket értél el eddig ebben a sportágban?

– Ez most a kilencedik évem. Magyar bajnokságon eddig hétszer nyertem aranyérmét, volt több ezüstöm is, ezenkívül tavaly összejött egy Európa-bajnoki harmadik hely csapatban. Egyébként nem csak a saját kategóriámban vívok, az én korosztályom a 1991-92-esek, ebben vezetem a magyar és az Európa-bajnoki ranglistát, az eggyel nagyobbaknál, a junior kor-

FORRÁS: BŐJTE CSALÁD

osztálynál pedig jelenleg negyedik helyen állok.
☛ És kilenc éve hogyan jött az ötlet, hogy elkezdjed?

– Apukám húsz éven keresztül vívott, és ő javasolta, hogy próbáljam ki. Nagyon megszerettem. Egy idő után pedig azért sem hagyja abba az ember, mert rengeteg munka van benne.

☛ Ez mennyi edzést jelent?

– Heti hármát, de mivel átigazoltam Tatáról Pestre, minden egyes alkalommal fel kell utaznom. Ezek a napokon este tíz óra körül szoktam hazaérni.

☛ Az ilyesmit hogyan lehet összeegyeztetni a tanulással és minden mással?

– A tanulással elég nehezen. (Nevet.) Egyébként másra sincs sok időm, iskola után rögtön megyek Pestre, akkor edzek, vagy a barátnőmmel találkozom. A vívás teljesen

lefoglal. Átlagosan hetente vannak versenyeim. Már rég nem volt szabad hétvégém. A mostani az lenne, de edzőtáborba megyek, a következőn megint egy verseny, utána pedig Európa-bajnokság.

☛ Nincs belőle néha elegendő?

– Dehogynem! Olyankor jön egy hét szünet. Azalatt persze kijövök az edzésből, de ha az embernek nincs kedve vívni, akkor nem is fog menni neki, tehát néha szükség van ilyenre.

☛ Nem akarok túlzottan pofátlan lenni, de a vívás drága sport?

– Igen, egy kifejezetten drága sport. Vívni csak a FIE Nemzetközi Vívó Szövetség által előírt felszerelésben lehet. Az ilyen típusú ruhák bizonyos mértékben golyóállóak is, hiszen a szúrások elég erősek, és a maszkkal együtt száz-százötvenezer forintba kerülnek, márkától és minőségtől függően. Egy cipő negyvenezer, és egy FIE védjegyével ellátott párbajtőr huszonötezer per darab, ami ráadásul elég törekeny, és hozzá még be kell szerezni a kosarat, markolatot, konnektorállványt.

☛ Hosszútávon milyen terveid vannak a sporttal?

– A cél természetesen az olimpia, a londonira jó lenne kijutni, akkorra húszéves leszek. De egyelőre semmi sem biztos, mindenesetre minél tovább szeretném folytatni, és minél több eredményt szeretnék elérni.

☛ Van példaképed a vívás területén?

– Például Nagy Tímea.

☛ Egy nő? (Kicsit meglepve.)

– Persze, nem vagyok himsoviniszta. (Nevet.) Szimpatikus, mert többgyermekes anyuka, és ennek ellenére többszörös olimpiai bajnok is.

☛ Hova szeretnél továbbtanulni?

– Remélem, sikerül az orvosi. Azért is szeretném, mert komoly családi hagyományai vannak, a nagybácsim, az anyukám és az apukám is orvos, valamint a nővérem is annak készülő.

KINCSES BRIGITTA

Soliman Emira képei és versei

Egy kicsit más

Életem filmje 1982 tavaszán kezdődött, amikor a komáromi Jókai Mór Gimnázium tanulója és a külföldről érkező hallgatók számára egyetemi előkészítő kirándulást szerveztek Sopronba. Ott találkoztak. A fiú és a lány. A távol és a közel lakó. A szüleim. Hosszas levelezések és találkozások után megtartották az esküvőt, majd 1990-ben megszületett a következő szereplő: én – Soliman Emira. Édesapám Egyiptomból származik. Születésem óta Magyarországon élek, magyarnak érzem magam, de a szívem mélyén egy kicsit másnak. Leginkább a Mimi névre hallgatok, és ezért cikiztek a kiskamaszok, és küszködtek nevemmel a kisiskolás tanárok a jutalomkönyvek osztásakor. Szerencsére a gimnáziumban ettől már nem kell tartanom...

A

Szeretem, hogy neked oly mindegy, hogy én hogy érzem magam.

Szeretem, hogy neked oly mindegy, hogy én mit érzek.

Szeretem, hogy neked oly mindegy, hogy én mit szeretnék.

Utálom, hogy neked oly mindegy, hogy nekem mi lenne a jó.

Utálom, hogy neked oly mindegy, hogy neked oly mindegy.

Gyűlölöm, hogy neked minden mindegy, ami volt.

Szereted, hogy nekem oly mindegy, hogy te hogy viselkedsz velem.

Oly mindegy, hogy én mit szeretnék, te úgyszólván szereted magad.

Szeretném, ha nekem oly mindegy lenne.

„A végtelen tenger nyugtató hatással volt rám. Feledtette a múltat és a jövőt.”

B

Sok hajszál táncolt körülöttünk a feketén világitó éjszakák rengetegében.

Később még mindig hajszál.

Csak már nem a tiéd.

Ez már a hajszál ami elválasztja a szeretetet a gyűlölettől, amit irántad érzek.

Az örömet a bánattól, hogy megismertelek. És a keserűséget a boldogságtól,

ahogy visszaemlékszem rád.

Mimi fényképeit a Diákújságírók Országos Egyesülete díjjal értékeli, és rövidesen kiállítás nyílik ezekből a gimigalériában.

SOLIMAN EMIRAK KÉPEI

C Hat szelíd csillag volt az égen,
mikor megláttalak.
Huszonhárom óvatos lépést tettem feléd,
hogy a közeledbe érjek.
Te hét lépést hátráltál miközben izzó
hópelyhek csapódtak jéghideg tested
minden kiaknázott és aknázatlan
területére.
Tizenkétszer ütött az óra a vörös mámoros
ködben, miben elvesztem érted.
Huszonhárom számításba vett késdöféssel
keltem fel ebből,
hogy felkészüljek a következőre útra.
Immár nélküled.

D reszketve szálltam be az autóba.
azt mondtad olyan helyre viszel, ahol
minden más.

semmi sem biztos de minden minden
bizonyítéka.
a fák lombjai egymásba kapaszkodva
üvöltötték a változás szelét.

imelto photography

az út odáig hosszúnak tűnt, de a cél
szentesítette az eszközt.
az eszköz én voltam, a cél meg te magad.

Mondd el és elfelejtem; Mutasd meg és
megjegyzem; Engedd, hogy csináljam és
megértem.

E Végtelen homokdűnéken át rohantam,
rohantam, menekültem tőled. Azt hittem a
végtelen végére érhetek és ott majd megnyug-
szom. Szívószállal akarod kiszívni belőlem a
létem, hogy magadba nyelj még több tapaszt-
talatot, de nem engedem.

Én nem. Hanem rohanok tovább.
Végtelen tengereken keresztül úsztam, úsz-
tam, menekültem tőled. Azt hittem a végtelen
végére érhetek és ott majd megnyugszom. Egy
végzetes ütessel akarsz véget vetni végtelen
küzdelseimnek, de nem engedem.

Én nem. Hanem úszom tovább.
Végtelen egeken szárnyaltam, szárnyal-
tam, menekültem tőled. Azt hittem utolsó
perceidet zenéli az óra, hisz már a Föld szel-
leme figyelmeztetett a visszatérésre.

De nem engedtem. Én nem. De te mégis
legyőztél.

Mert a legsúlyosabb átkot szórtad rám.
A gravitációt.

Cím nélkül

Görnyedt hátú cigaretták heverték az asz-
talon. Egyenként állítottad őket sorba, míg
arról kérdeztél mit is gondolok tulajdonképp
az örökös körforgásról. Közhelyes beszélge-
tésnek indult, mégsem vált azzá. Mámoros
levegőben úsztak a füstkarikák melyeket hoz-
zád intéztem üzenetként. Értetted te, csak
nekem nem szóltál. Drámai költeményként
írhatnánk meg történetünket hisz a dra-
matikus jeleneteink tele vannak filozófikus
tartalommal. De mire leírnám a történetet,
a toll mindig kiszárad. A szám is kiszáradt
már az örökös belemagyarázásokba. A te
tollad hatalma van. És a te szádnak is. A
te tollad mindig fog, de te sosem használod
mondván megtennéd csak rosszkor rossz he-
lyen szólok mindig, hogy megtedd. Már sok
cigarettányi ideje mondd ezt és én ezalatt
hétszer írtam volna már meg amit rég meg
kellett volna.

Görnyedt hátú emberek feküdtek egymás
mellett. Szám szerint kettő. Egyenként ál-
lította magában sorba az indokokat, hogy
miért is fekszik ott mellette. Közhelyes éj-
nek indult, és talán azzá is vált. Mámoros
levegőben úsztak a hullámok, melyeket mi
formáltunk egy emberöltőnek tűnő idő alatt.
A drámai költemény már íródik és hatalma is
gigantikus magasságokra tör. Immár teljesen
mindegy, hogy ki van, és milyen helyen. Sok
cigarettába került ez az egész, mely körülövez
minket. De még tart. És fog is. Újra meg újra
ismétlődik. Az örökös körforgás.

Jókaiban tudósok

Néhány hónappal ezelőtt a magyartaná-
rok azzal a kérdéssel érkeztek az órákra,
hogy érez-e valaki affinitást a Komáromban
megrendezésre kerülő XVIII. Jókai-em-
léknap Jókai-versenyén való részvételhez.
Mi – hárman az osztályból – éreztünk.

Mikor mi is tudomást szereztünk erről a ver-
senyfelhívásról, arra gondoltam, mit veszíthetek,
csatlakoztam Dubravszky Blankához és Giczy
Csengéhez. Összeállt a háromfős csapat, és ezután
éjt nappallá téve olvastunk. Fejenként egy-egy re-
gény jutott: a *Fekete gyémántok*, az *Egy magyar
nábob* és a *Kárpáthy Zoltán* szakértőivé kellett
válnunk rövid idő alatt. Tájékozódni kellett to-
vábbá Jókai életrajzát illetően is Mikszáth könyve
alapján. Először egy iskolai fordulón vettünk részt,
itt tettünk tanúbizonyosságot felkészültségünkről
és rátermettségünkről. Az iskolában hat háromfős
csoporthoz tartoztunk. Nem volt könnyű a szoros
versenyt megnyerni, de sikerült a továbbjutás a
csapatunknak. Örömmel és izgalommal vártuk
a nagy napot, amikor a megyei középiskoláiból
érkező csapatokkal versenybe szállhatunk.

A reggeli hacacaré után épphogy elértem a
buszt, mely természetesen dugig tele volt alig élő,
karikás szemű tinédzserekkel. Egy üdítő matekóra
után végre elindultunk Komáromba csapatársá-
immal, valamint a 9. c osztályos Aradi Balázssal,
aki velünk párhuzamosan készült a szintén ezen
a napon tartott szavalóversenyre. Dobrova Zita
tanárnő kis Matizában gyorsan és tanulságosan
telt az út. Nekem még kényelmes is volt, mert
elől ülhettem. Sok mindent megtudtam például
Harry Potter izgalmas kalandjairól (egyedül én
nem vagyok rajongó a kocsis utasai közül), és a
tanárnő által először vezetett Trabantról.

Érkezésünkkor kedves, önkéntes diákok se-
gítettek nekünk eljutni a verseny színhelyét adó
teremhez, és megtaláltuk a büfét is, amit a tanárnő
már a felkészülésünk alatt sokat emlegetett, előre
dicsért. Időközben Balázs is megtalálta a könyv-
tárat, ahol a szavalóverseny folyt, és felkészült
a versenyre. A második szendvics elfogyasztása
után elkezdődött a mi versenyünk is. Az iskola
magas, zord falai között körülbelül negyven diák-
kal mértük össze tudásunkat. A verseny kezdete
előtt sorszámot húztunk, az egyest. (Érti a kedves
olvasó, az egyest!) Izgalommal kezdtük a meg-
mértetést. A kérdések összetettek és nehezek
voltak. Jókai életrajzát teljesen átfogta egy totó,
minden apró részletre kitértek benne, de álltuk
a sarat. Közben néhány teremmel arrébb Balázs
remek eredményt ért el. A megye legjobb szavalói
között a harmadik helyezést szerezte meg.

A verseny dél körül számunkra is véget ért.
Fáradtan, összeszorult gyomorral vártuk az ered-
ményhirdetést. Nem hiába. A sok olvasás, tanulás,
átvirrasztott éjszaka meghozta gyümölcsét, és a
dobogó legfelső fokán végeztünk. Nyereményünk
Csontváry-album, oklevél, sok-sok gratuláció és
elismerő tekintet volt. Büszkén húztuk ki magun-
kat, de azt is rögtön tervezni kezdtük, mit teszünk
majd, hogy két év múlva újra bekerülhessünk a
legjobbak közé.

GULYÁS REGINA

Egyestés kaland

KOLTAI Lajos Este című romantikus drámája tavaly év végén a hazai filmszínházakba is megérkezett.

A két idősikon játszódtó történet egyik fele a jelenben, Ann halálósága körül zajlik, míg a másik visszarápít minket az ötvenes évekbe, ahol a fiatal Ann legkedvesebb barátjának esküvőjére hivatalos. Itt ismerkedik meg a jóképű orvossal, akivel rövid, ám annál jelentősebb viszonyba bonyolódik. Ez a férfi, ez

a szerelem adja meg Ann életének értelmét, ami több ember, több generáció életére kihat, de egy tragédia örökre elválasztja a szerelmeseket.

Koltai Lajosnak ez a második rendezése a vegyes fogadtatású Sors-talanság után. A kamerát ezúttal is Pados Gyula kezeli, aki szintén szert tett már nemzetközi ismertségre. Az egy négyzetméterre jutó sztárok száma igen magas a filmben; az illusztris szereplőgárdában korunk legnevesebb színésznőit

láthatjuk. Itt van Claire Danes, aki a fiatal főhősnő vérszegény karakterébe próbál életet lehelni, Mami Gummer, akinek szerepe annál több alkalmat ad tehetségének csillogtatására, Glenn Close és Meryl Streep (Gummer anyuka – kísérteties a külső hasonlóság) picike szerepben, Vanessa Redgrave az idős, haldokló Ann, lányaként pedig Toni Collette és (a valós életben is a lánya) Natasha Richardson nyújtanak visszafogott alakítást. Többek között ez utóbbi kettő játéka miatt is érezheti a néző a történet jelenben játszódó részét éltszerűbbnek, míg a múltat bemutató jelenetek csillogósak és mesészerűek, ezek sokkal átélhetőbbek.

Susan Minot regényéből Michael Cunningham írta meg a forgatókönyvet, mely akár szívszorogató is lehetne, de az esetenként túlzásba vitt édes máz néhol giccsbe hajlik át, elveszti bájosságát, és csak egy gyakran közhellyel élő, nagyon amerikai kommerszfilmet kapunk; nem is érezni rajta az európai kezek nyomát. Helyenként szinte felfedezni vél az ember egy behajló mikrofont vagy egy illúzióromboló „Ennyit!”-t, a már zavarba ejtően sok filmcsillag jelenléte sem segít elvonatkoztatni attól, hogy ez

KÉPEK FORRÁSA: INTERNET

„csak” egy film, ami mérföldekre van a valóságtól. A cselekmény felvet ugyan néhány kérdést, de ahol nem kéne, ott ránk erőszakolja a választ, ahol magyarázatot várunk, ott egy elegáns mozdulattal továbbcsiklik. Mindazonáltal a kellemes zene, a gyönyörű jelmez, a kifejező képek jól érzékeltetik az adott kor jellegzetességeit. Koltai operatőri múltjának is köszönhetően harmóniában van egymással a történet két része, kiegyensúlyozott váltás van a két világ között. Egy szép papírba csomagolt film ez, ami, ha többet nem is, egy estét azért megér.

GICZY CSENGE

Koncert a tenger mélyén

Katie Melua, akinek olyan sikerdalokat köszönhetünk, mint a *Nine Million Bicycles* vagy a *Crawling Up A Hill*, pár hónapja jelentette meg legújabb albumát. – GICZY CSENGE

A jelenleg mindössze huszonhárom éves Melua Grúziában született, nyolcéves korában költözött szüleiével Belfastba, majd pár évvel később Londonba. Korán megmutatkozott tehetsége az énekletben, emellett a gitár vált fő hangszerévé. A Brit

School for Performing Arts-ban tanult, ahol többek között olyanok voltak nagy hatással rá, mint a Queen, Bob Dylan és az ír népzene. Itt fedezte fel őt a zeneszerző és producer Mike Batt, aki rögtön szerződést is ajánlott neki. Innen már egyenes út vezetett a hírnévig; *Call Off The Search* című debütáló albuma azonnal óriási siker lett. A brit toplistára lért, többszörös platínaalbum lett, és világszerte 3,5 millió példányban kelt el. Több ízben is ő volt Nagy-Britanniában

YOUTUBE-AJÁNLÓ

If you were a Sailboat
Nine Million Bicycles
I Cried for You; Shy Boy

a legtöbb lemezt eladott énekesnő, miközben ismertségét jótékonyági rendezvények tucatjain kamatoztatta. 2005-ben jelent meg következő albuma *Piece By Piece* címmel, mellyel nem okozott csalódást népes rajongótáborának. Ezen már több dalt írt saját maga, és még az előző lemez sikerét is túlszárnyalta. Egy világrekord is fűződik a nevéhez; 2006-ban egy norvég fúrótorony alján 303 méterrel a tengerszint alatt adott koncertet, mely *Concert Under the Sea* címmel meg is jelent dvd-n.

A főként blues, jazz, folk keveredéséből összeálló zenei stílus mára védjegyévé vált. Tiszta dallamok, egyszerű szöveg, varázslatos hangzás. Harmadik, *Pictures* címet viselő albumán nem félt megújulni, olyan stílusokkal kísérletezett mint a rock és a country – megmaradva a lágy dallamoknál.

Terveiben szerepel egy világ körüli turné 2008-ban, és ahogy azt egy interjúban említette, talán hazánkba is eljön koncertezni. Bizunk benne!

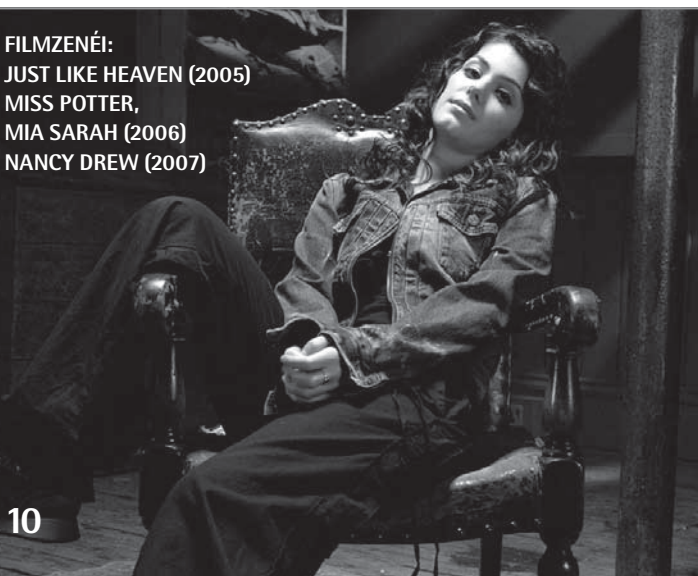

hogy egy fantasztikus élménnyel ajándékozzanak meg bennünket. Munkájukat ifjú, de nagyon tehetséges vendégművészek is segítik. Két olyan fiatalember is benne van a csapatban, akiknek a karrierje innen, Tatabányáról, a Jászai Mari Színház Népházából indult. Az egyik Aradi Imre, aki a televízióban is látható Társulat című tehetségkutató műsorban is szerepel, és jelenleg a Magyar Színház Színiakadémiájának a hallgatója, a másik pedig Czeglédi Kornél, aki manapság hangtechnikusként keresi a kenyerét. Énekléseikkel és táncaikkal ők is emelték az est színvonalát. A közönség vastapsal köszönte meg ezt az időutazással egybekötött remek előadást.

ARADI FRUZZSINA

FILMZENÉI:

JUST LIKE HEAVEN (2005)
MISS POTTER,
MIA SARAH (2006)
NANCY DREW (2007)

Törvényen kívül

Ezek nem társkereső hirdetések, nem is egy valóságshow jelentkezési lapjára írott szövegek. Nem, ez a valóság... A Ferenc körúti aluljáró és a Blaha Lujza téri valóság. A hajléktalanság az egész társadalmunkat érintő probléma, amire mindenki csak legyint, és azt mondja, lerágott csont

„Két gyermekem van, és nagyon szegény vagyok.”
„Súlyos beteg vagyok, kivettek a lakásomból...”

De nem az! Itt, a XXI. század első évtizedében nem engedhetjük meg magunknak, hogy közömbösen elmenjünk egy olyan ember mellett, aki cipő, takaró, pénz, család és egzisztencia nélkül ül a járdán. Az nem megoldás, hogy odadobjuk neki a boltban visszakapott tizest, vagy a maradék uzsonnákat, amit a mi magasabb társadalmi szinten lévő gyomrunk már nem tud megemészteni. Nem is rúghatunk beléjük, és nem köphetjük le őket, miért is tennék?! Elvégre civilizált emberek vagyunk, és látjuk, hogy ezek a szerencsétlenek már így is minden méltóságuktól megfosztva, fizikai valóságukig lecsupaszítva élnek. Meg kéne őket érteni, vagy legalább meghallgatni. Két fajtájuk van, az egyik, amelyik saját hibájából, alkoholizmus, játékfüggőség miatt került ebbe a helyzetbe, amiből kilábalni csak nagyon ritkán, vagy egyáltalán nem lehet. A másik oldalon viszont ott vannak azok, akiket kismiztek, elküldtek, elvették az életüket. Nem ítélkezhetünk senki fölött úgy, hogy nem ismerhetjük a múltját.

Épp ezért egy semmittevésről töltött délutánon, céltalan bóklászás során gondoltam egyet, és leültem egy padra.

Egy padra, amin már ültek. A férfinak, aki ott ült, szintén egy céltalanul bóklászós délutánja volt. Csakhogy neki mindegyik az...

- Hány éves?
- Ötvenkettő.
- Mióta él így?
- Régóta.
- Nem szeret beszélgetni?
- Nem szoktam. Csak néha...
- Kivel?
- Józival. A Nyugati aluljáróban szokott meg-
ágyazni.
- Maga is?
- Legtöbbször. Ott sok az ember, sok a büfé és a kocsmá. Hideg sincs annyira.
- Most mit csinált itt a parkban? Itt nincs sok ember...
- Szeretek itt lenni. Szép és csendes. Egyébként

az öregasszonyok szoktak kenyérdarabokat dobálni a kacsáknak. Néha nekem is jut.

- Hogy került ide?
- A parkba?
- Nem, ide... a hajléktalanságba.
- Te még fiatal vagy, nem értheted. Egyébként is, miért érdekel ez téged? Ki akarsz nevetni, mi? Mind azt akarjátok!
- Nem! Dehogyis! Én csak kíváncsi vagyok... azt hallottam, mindannyiuknak van egy „életmeséje”. A magáé mi?
- 43 éves voltam, amikor elváltam. A válás sokba került, a lakás az asszonyé lett. Ő tehet mindenről. Nehéz időszak volt, el akarta venni mindenemet. De a boromat nem vehette el. Az volt az egyetlen, ami megmaradt. A főnököm nem értett meg. Egy szemét állat volt. Se munka, se lakás, néhány ruha, és a borom. Azt mondta a volt feleségem, hogy menjek a bátyámhoz. Ők viszont nem akartak befogadni, ők se éltek olyan jól...
- Mi hiányzik legjobban az életéből?
- Semmi. Nem tudom. Szeretek egyedül lenni, mindig van elég borom, néha enni is kapok. Nézd, itt ez a táská. Van benne ruha, ha hidegebb lesz.
- Akkor most boldog?
- Nem. Meg fogok halni. Mind meghalunk...

Ez igaz. Biztos igaz. De erre már nem tudtam mit mondani egy olyan embernek, aki elégedett az életével, amit beszűfolt egy koszos, szakadt hátizsákba. Úgyhogy elkészöntem, felálltam és elballagtam. Ebből a beszélgetésből számomra kiderült, hogy nincs kétféle hajléktalan. Egy van; a gyenge ember. Egy válástól, egy létszámléépítéstől, vagy attól, hogy leég a lakásod, még nem áll meg az élet. A magam részéről nem vetem meg,

Gyerekkoromban a hullaszállító szörnyűségnek számított. Ma juppik és plázacicák hordái özönlének a Nagykörút jéghideg kövezetén didergő, haldokló embertársaik felett.

és nem is sajnálom őket. Egyszerűen szánalmat érzek az ilyen emberek iránt, akik nem tudnak felállni és újra elindulni, de még csak meg sem próbálják.

A hajléktalanok a világ folyamatának legpasszívabb résztvevői. Kiszolgáltatottan élnek, az emberi jószágától függ minden napjuk. Talán így még mindig elviselhetőbbek, mintha buzgón kéregetve, koszosan, alkoholbűzösen felénk közeledve kellemtelen helyzetbe hoznak minket. Sietünk, nincs aprónk, félünk, és egyébként is, mi és szüleink is keményen megdolgozunk a pénzért.

Az utca embere minden napját azzal tölti, hogy menekül. Menekül ettől az állapottól, dolgozik, spórol, számolgat, rohan. Ezután pedig a rohanó élete elől menekül és próbál magának olyan légkört teremteni, amiben azt érzi, hogy nyugalom van. Meggyújt egy aromaterápiás gyertyát, elégedetten befészkel magát a fotelbe a puha díszpárnák közé, és úgy érzi, hogy biztonságban van. Milyen jó is neki, ma már nem kell végigjárnia a környék kukáit, nem kell azon aggódnia, hol hajtja álomra a fejét. De aztán jön egy hívás. Sajnálják, persze, megértik, hogyne! De tovább nincs szükségük a segítségére, nagyon szépen köszönik az eddigi munkáját az irodában, gyárban. A huzat kicsapja az ablakot, és elalszik az illatos gyertya...

Lehet, hogy minden hajléktalan „új élete” így kezdődött... Így azért már nem olyan visszataszító, ugye? Csakhogy nem szabad hagynunk, hogy így alakuljon; hogy a gondtalan élet alapjai olyan gyengék legyenek, akár egy apró láng. Ha ez kialakulna, mindig tudjuk, hogy van egy második lehetőség, van valahol egy kapaszkodó, egy gyűfaszál, amivel megint meggyújthatjuk azt.

TÁLOS ZSÓFIA

AZ UTCA TÁRSADALMA – A MI PROBLÉMÁNK

Régebben csak titokban léteztek, ma pedig szemérmetlenül kisajátítják maguknak a közterületek bizonyos részeit. A hajléktalanság mindig is megoldhatatlan problémát jelentett – mikor szégyellnivaló, mikor erkölcsi kérdést. Lapunk korábban már foglalkozott ezzel a Tatabányát is érintő jelenséggel. Bár a városban működik éjjeli menedékhely és átmeneti szálló is, ezeket az emberek vonakodnak igénybe venni. Inkább egyedül küzdenek meg az életben maradásért, a házak közt, utak mellett megbúvó zugok birtoklásáért. A hajdani Zsdánov az ő mulatójukká vált leégése után, de a híd alatt, a Vértesszőlős felé vezető 1-es út mellett, az autópálya hosszában sorakoznak a hajléktalanlakások gazdátlanul hagyott pincyszerű helyiségekben, melyek bejáratát kövekkel leszorított pokrócok fedik el. Egy sajátos társadalom alatti társadalmat építettek ki, melynek élete a szemünk előtt zajlik, hangulata rátelepszik a közhangulatra, értékrendje konfliktusokat vált ki. Mi lehet a megoldás? Erre ma nem válaszolni – ez az, ami mindannyiunk antiszociális felelőtlensége.

MONOSTORI ANDREA

A zene az életem!

Lassan nyolc éve koptatja iskolánk padját a gitárok és dobok virtuóza, Laskay Péter. Bizonyára mindenki ismeri, hiszen az iskolai zenés rendezvények elképzelhetetlenek nélküle. Jövőre sajnos már nem találkozhatunk vele, ezért arra kértem, hogy ossza meg velünk a tapasztalatait, hátha mi is megsejtünk valamit a művésszé válás nagy titkából.

☛ Mikor kezdődött zenei pályafutásod?

– Első osztályos koromban kértek a szüleim, hogy válasszak egy hangszert. Nekem a dob tetszett legjobban, így először azt kezdtem tanulni, de később elkezdtem gitárórákra is járni, mert úgy tűnt, hogy a dob nem elég önmagában. Mindez természetesen zeneiskolai keretek között zajlott.

☛ Tehát csak a szüleid miatt kezdted el hangszeren játszani?

– Ez így nem teljesen igaz, de nyilvánvalóan hatást gyakoroltak rám, mivel a családomban nagy hagyománya van a zenének. Azt hiszem, a nagypapámmal kezdődött minden, aki kántor volt, így már apukám is a zene világában nevelkedett. Az évek során pedig elsajátította a szintetizátor, zongora, klarinét és szaxofon alapjait, amit később tovább fejlesztett. Anyukám pedig a vonós hangszerekre specializálódott, így ő brácsán és hegedűn játszik kiválóan.

☛ Mikor derült ki, hogy a szüleidhez hasonló tehetséggel rendelkezel?

– Kezdetben a zeneiskola javasolta, hogy menjek el városi és megyei versenyekre. Mivel mindig a dobogón végeztem, meghívást kaptam egy országos gitárversenyre, amin harmadik helyezést értem el. Azt hiszem, ez volt az első jelentősebb elismerésem. Ez után döntöttem úgy, hogy zenész szeretnék lenni.

☛ Mikor kezdted el zenekarokban játszani?

– Tizennégy éves koromban kerültem egy fúvószenekarhoz, ahol rögtön lehetőséget kaptam, mivel a korábbi dobos kezdett kiöregedni a bandából. Mindig is példaképként tekintettem rá, így nagy megtisztelésnek éreztem, hogy a helyébe léphettem. Az első fellépésünk a Bányásznap keretei között zajlott, ahol a szüleim is hallottak dobolni. Tetszett nekik a játékom, ezért úgy döntöttek, hogy ajánlanak Pozsár Béla – elismert zongorista – zenekarába. A mai napig nagyon hálás vagyok neki, hogy meghallgatott azon a bizonyos napon és a Dallam Zeneiskola dzsesszzenekarába kerülhettem. Pozsár Béla segítségével megtanultam zenélni, nem csak hangokat játszani. Miután mentorom úgy érezte, hogy tényleg tehetséges vagyok, elhívott a Black Diamond Big Bandbe, aminek a mai napig tagja vagyok.

☛ Akkor mondhatjuk, hogy kiforrott zenésszé váltál az évek során?

– Erről szó sincs. Ebben a műfajban soha nem lehet tökéletes az ember, ezért a gyakorlás rendkívül fontos. Kezdetben ebben Mike Zsolt dobtanárom volt segítségemre, de amikor Szárligetre költöztünk kaptam egy saját dobszerkót, így bármikor gyakorolhatok, amikor csak időm engedi. Az önképzés persze nem elegendő, így sokáig jártam

A Tumbling Dice fergeteges bemutatkozó koncertjét a Petrol blues-klubban tartotta meg 2008. február 29-én. A következő számban erről is írunk.

még a Dallam Zeneiskolába, illetve Pozsár Béla zenekarába. Továbbá nyáron részt vettem a Lamantin dzsessztábor rendezvényein, ahol nagyon sok tapasztalatra tettem szert és rengeteg zenészt ismertem

meg, akikkel azóta is tartom a kapcsolatot.

☛ Mindig csak a dobról beszélsz. Mi a helyzet a gitárral?

– Az az igazság, hogy a dob vált a főhangszeremmé, mivel gitárral általában klasszikus darabokat játszottam, amire a mai világban nincsen igény. Másrészt a dzsesszhez közelebb áll a dob, mint a gitár. Igaz, korábban jelentkeztem dzsesszgitár

oktatásra is, de nem tudtak felvenni. Így maradt a dob, a feszített bőrök fölött érzem legjobban magamat.

☛ Sosem gondolkoztál egy önálló dzsesszzenekaron?

– Természetesen megfordult már a fejemben, ezért létrehoztam több együttest is, de ezek nem bizonyultak túl hosszú életűnek. A kudarcok ellenére idén Szirmai Bence osztálytársammal szeretnék elindítani a Tumbling Dice nevű Rolling Stones emlékenekart, aminek remélem, nagyobb sikere lesz, mint az eddigi próbálkozásaimnak.

☛ A jövődet is zenekarban képzeled el?

– Nem feltétlenül, bár a zene az életem, így mindenképpen ilyen téren szeretnék elhelyezkedni. Tulajdonképpen tizenegyedikes korom óta a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem dzsessz tanszakára készülök, így egy ideje Nesztór Ivánhoz, egy ottani tanárhoz járok különórákra. Ha sikerül elvégeznem ezt az egyetemet, akkor egy olyan diplomához jutok, amivel akár taníthatok is. Én azonban elsősorban külföldön szeretnék zenélni és tapasztalatokat gyűjteni. Persze az is elképzelhető, hogy itthon fogok elhelyezkedni, mint zeneiskolai tanár.

☛ Sok sikert kívánok az egyetemhez, és remélem, hogy hallani fogunk még rólad mint nemzetközileg elismert nagy zenészről.

KIS GÁBRIEL

Viaszarcok, parti gyöngyök

PÉNTEK és szombat esti bulik. A kikapcsolódás időpontja mindenki számára. A diszkók teli tomboló fiatalokkal, akiknek egy része egy idő után görnyedt testhelyzetben hajol a vécek, mosdók fölé. Végte ré is buli van.

Azonban vannak olyanok is, akik nemcsak az ilyenfajta mámor után, hanem az ellenkező nem terepén is kutakodnak megfelelő, egyéjszakás kaland érdekében. A „szent célért” a bulizni vágyók minden tőlük telhetőt megtesznek. Akinek szerencséje van, az több lányt is kifoghat magának. Merthogy ez a hajtóvadászat főleg fiúkra jellemző, akik egész hetes feszültségüket ilyen módon akarják kiadni. A hely kiválasztása meg már mellékes: az otthoni ágytól kezdve a véce sima padlójáig és még lehetne sorolni.

Lazulás, felejtés, kábulat, fájós fejjel való ébredés, őrzöngés bele a vakvilágba gátlások nélkül... ezek a bulik erről szólnak.

Talán ez a legjobb megoldás a szórakozásra. Vagy talán mégsem? Mindenesetre eléggé morbid látványt tudnak nyújtani azok a tizenhatodik évüket éppen betöltött fiatalok, akik elvadultan tombolnak a diszkókban. Ezekre a fiatalokra nem nagyon jellemző, hogy más elfoglaltságot is találnának maguknak, mint a vad éjszakai hancúrok és a lerészegedés. Pedig a diszkózás nemcsak erről szól, lehetőség ez az ismerkedésre, táncolásra, kikapcsolódásra.

Szóval ez egy elgondolkodtató kérdés mindenki számára. Nem csak a „partyarcok”, hanem a felnőttek, szülők, diszkótulajok számára is. Mert ez biztosan jól van így?

KISS BÁLINT

NAGY TAMÁS FELVÉTELE